

Merénylet

Egy szem gesztenye koppant fejemen.
Lepottyant, amikor alatta mentem,
s elgurult volna színlelt szelíden,
ám sértett vadként utánaeredtem.

Ahelyett, hogy nagyot belerúgtam
volna, lehajoltam és feemeltem.
Magam ítéltel el támadómat,
és fogva tartom zsebem börtönében.

Rejtelem

Papírkutyák
ugatják
a Holdat.
Múlt-madarak
hullatják
a tollat.

Fürkész baglyok
kutatják,
mi nincs ott.
Csak csillagok
tudhatják
a titkot.

Hajnalokból
harmatok
dalolnak.
Szivárványról
mosolyog
a holnap.

Így érik

Valahol az a csend,
valahol az az álom
aranyszálon lógva
ringatózik a fákon.

Igazi boldogság
őzikék szemén villan,
csillagzódik éjjel,
hajnalra meg elillan.

A kifáradt tájat
takarja hó nyugalma,
tavaszig így érik
a napsütés jutalma.

Csak egyetlen percet

Nem boldogulsz? Felfénylik szemed a szóra.
Amíg tanulsz, készülsz az örökös jóra.
Segít a Nap, sugara pottyán a hóra.
Késik, bár csak egyetlen percet az óra.

Befelé kuncognak

Ó, ez a mázas-cserép mosoly az arcokon,
ó, ezek a számítón suhanó kübli-tekintetek.
Beszédes csendek kuporognak a szalonsarkokon,
befelé kuncognak milliárdokkal kitömött zsebek.

Végzetes tévedés

Lehajolt,
feje fájni kezdett.
Azt hitte még,
ez csak kezdet.
Tévedett.
Ez volt a vég.

Nyugalom